

ע"פ 8949/05/15 - מדינת ישראל נגד אביעד בצון

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 8949-05-15 מדינת ישראל נ' בצון
תיק חיצוני: 21446/2011 מרמה ת"א

בפני כב' הנשיאה דבורה ברלינר, אב"ד
כב' השופט ג'ורג' קרא, ס"נ
כב' השופטת אסתר נחליאלי-חיאט
המעוררת: מדינת ישראל
נגד
המשיב: אביעד בצון

פסק דין

1. המשיב בתיק זה הודה בבית משפט קמא בביצוע שלוש עבירות: מכירת עותק מפר יצירה, עבירה על סעיף 61ג' לחוק זכויות יוצרים; החזקת עותק מפר יצירה, עבירה על סעיף 61ה' לאותו חוק וכן מכירת טובין המפר סימני מסחר, עבירה על סעיף 60(א)(3) לפקודת סימני מסחר. כל העבירות גם יחד מתייחסות לכך שבתאריך 4.1.11 בדוכן הממוקם בשוק הפשפשים החזיק המשיב סך כולל של 400 תקליטורים שתוכנם סרטי קולנוע מפרי זכויות יוצרים וסימני מסחר של חברות "מדיה" וזאת לשם מסחר בהם. המשיב גם מכר מספר תקליטורים שלא צוין בכתב האישום בסכום מסוים לכל תקליטור.

בית משפט קמא (כב' השופטת ה' נאור) קיבל באשר למשיב תסקיר שירות מבחן. לאחר קבלת התסקיר ביטל בית משפט קמא את ההרשעה שניתנה בשלב הראשון בעקבות הודייתו של המשיב והטיל עליו צו של שירות לתועלת הציבור בהיקף של 120 שעות.

על החלטת בית משפט קמא לבטל את ההרשעה, מערערת המדינה בפנינו.

2. המדינה טוענת כי בית משפט קמא שגה בהחלטה זו בכל היבט שבו תיבחן התוצאה בתיק זה. מלכתחילה היה על המשיב להראות כי מדובר בסוג עבירה שאיננו חמור. בית משפט קמא כלל לא התייחס לסוג העבירה שמדובר בו. המדינה מפנה לפסקי דין בנושא זה העומדים על "מימדיה של תופעת הזיופים בישראל". מימדים אלה "אינם מאפשרים עוד להתייחס אליה כאל תופעה חדשה ושולית

או להמעט בחומרתה. תופעת הזיופים היא תופעה הפוגעת בצורה קשה ביותר באומנות היצירה המקורית". על בית המשפט לתת ידו במלחמה בנגע זה ומכאן ששגה בית משפט קמא כאשר לא התייחס כלל להיבט החומרה.

ההיבט הנוסף שאליו מפנה המדינה, הינו היבט הפגיעה במשיב. במקרה הנוכחי, גם על-פי תסקיר שירות המבחן, אין מדובר בפגיעה קונקרטית אלא פגיעה בדימויו העצמי ואין די בכך. את הדגש שמה המדינה על הנסיבות בתיק זה. מסתבר כי למשיב שבפנינו אין זו הפעם הראשונה שהוא עוסק בתחום זה של עבירות על פקודת סימני מסחר, או אחת מהעבירות האחרות בהן הועמד לדין בתיק הנוכחי. המשיב עבר את העבירות כאשר התנהל נגדו בבית המשפט לנוער תיק בדיוק בגין אותן עבירות. באותה תיק הסתיים ההליך באי הרשעה והמשיב לא למד את הלקח וכאמור, בעוד התיק מתנהל ביצע את העבירות הללו.

עוד טוענת המדינה כי המשיב לא יכול היה ליהנות מהסדר מותנה מכוח סעיף 66 לחוק סדר הדין הפלילי, גם לו היה הסדר זה קיים בשעה שתיקו נדון, שכן הוא לא עומד בתנאי הסף שהציב המחוקק לצד האפשרות ליהנות מסגירת התיק בהליך מותנה על-פי סעיף זה.

3. הסנגורית טוענת כי אין מקום להתערב בהחלטתה של כב' השופטת קמא. את הדגש שמה הסנגורית על גילו של המשיב בזמן ביצוע העבירה. המשיב היה בבחינת בגיר-צעיר. המשיב הוא יליד 1992. העבירות שבכתב האישום בוצעו בשנת 2011, משמע המשיב עמד בקו התפר שבין קטינות לבגירות. העבירות שמדובר בהן אינן עבירות חמורות, כך לשיטתה של באת-כוחו. הסנגורית מפנה לאסמכתאות רבות שבהן בעבירות חמורות יותר הסתיים ההליך הפלילי ללא הרשעה.

באשר להסדר מותנה מכוח תיקון 66 (סעיף 67א' לחוק) לחוק סדר הדין הפלילי ונפקותו לענין המקרה הנוכחי: כאשר עבר המשיב את העבירה, כך לטענתה, לא היו נגדו הרשעות קודמות שעל כן יכול היה ליהנות מההסדר, לו היה כתב האישום מוגש כ- 6 חודשים מאוחר יותר. גם לענין זה נתנה כב' השופטת קמא משקל ובכך לא שגתה. בשורה התחתונה העתירה, כפי שניתן להבין, הינה שלא להתערב בהחלטה ולהותיר את אי ההרשעה בעינה.

4. דעתנו היא כי צודקת המדינה כאשר היא טוענת כי לא היה מקום בתיק זה לבטל את ההרשעה לאחר שבית משפט קמא בשלב הראשון הרשיע את המשיב.

באשר לאופייה של העבירה, אין לנו אלא להצטרף לדברים שצוטטו בהודעת הערעור של המדינה. מדובר בעבירה קשה בהשפעתה על מדינת ישראל. לרוע המזל ולמרבית הצער, מדינת ישראל היא "אימפריה" ככל שהדבר אמור בתעשיית הזיופים, הפרת סימני מסחר, בדומה לעבירות שנעברו בתיק הנוכחי. פסקי הדין שציטטה המדינה אינם פסקי הדין היחידים בנושא זה ובתי המשפט על כל ערכאות במעמדו על הנזק למדינה, שלא לדבר על הנזק ליוצרים כתוצאה מביצוע עבירות אלה. ועדיין ייתכן שהיינו נמנעים מהתערבות אלמלא נסיבות הקונקרטיות של המשיב שבפנינו.

5. המשיב, כאמור, הועמד לדין בפני בית משפט בתיק 14220-12-09 של בית המשפט לנוער בראשל"צ. עיון באותו כתב אישום מצביע על כך שמדובר בעבירה מקורית של החזקת סכין, אליה צירף המשיב שני תיקים אחרים שעניינם זהה לתיק שבפנינו. באחד היה מדובר במכירת 226 תקליטורי שמע וכן 2,171 תקליטורי צפיה ובתיק הנוסף מדובר גם כן בכמויות לא מבוטלות של תקליטורים מפרי זכויות.

בעוד ההליכים בבית משפט לנוער מתנהלים, ביצע המשיב את העבירות הנוכחיות. אנו מבינים כי המשיב נחקר אולם לא התייצב וכך לא היה ידוע לתביעה בזמן שנידון התיק בבית משפט לנוער, על קיומו גם של התיק הנוכחי, משום כך לא ניתן היה לצרף אותו.

6. לא מצאנו ממש גם בטענתה של הסגורית שמצאה ביטוי בגזר הדין של בית משפט קמא, באשר ליכולת לפעול מכוח התיקון. לו היה כתב האישום מוגש חצי שנה מאוחר יותר, המשיב ככל הנראה לא יכול היה לצרף תיק זה בשל הסתבכותו הקודמת, ללא קשר לדרך שבה הסתיים ההליך באותו ענין. מכל מקום, נימוק זה אינו יכול לשאת על גבו את משקל ההכרעה.

7. לכך אנו מצרפים את האמור בתסקיר שירות המבחן. לא שוכנענו כי האמור בתסקיר זה די בו כדי להביא למסקנה שנתן לסיים את ההליך באי הרשעה. התסקיר איננו מצביע על כל נזק קונקרטי אלא מאמץ את המדד של בפגיעה בדימויו העצמי של המשיב בפנינו. ייתכן כי פגיעה זו קיימת אלא שבכך אין המשיב שונה מאנשים צעירים בגילו שתדמיתם העצמית נפגעת לאחר הרשעה. על כך צריך היה המשיב לחשוב בשעה שביצע, ושב וביצע אותן עבירות עצמן.

התוצאה היא כי אנו מקבלים את הערעור.

בהיותנו ערכאת ערעור שאיננה ממצה את הדין עם משיבים, אנו מסתפקים בשירות לתועלת הציבור שהטיל בית משפט קמא. התוצאה היא כי אנו מרשיעים את המשיב בעבירות שיוחסו לו ויהא עליו לבצע כאמור את מכסת השעות של שירות לתועלת הציבור כאמור בהחלטתו של

בית משפט קמא.

ניתן והודע היום י"ד תמוז תשע"ה, 01/07/2015 במעמד הנוכחים.

אסתר נחליאלי-חיאט,
שופטת

ג'ורג' קרא, ס"נ

דבורה ברלינר, נשיאה
אב"ד